

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4SŽi/11/2014
Identifikačné číslo spisu:	7013200790
Dátum vydania rozhodnutia:	03.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7013200790.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrum ekologických informácií, Suché Mýto 19, Bratislava, proti žalovanému: Starosta Obce Haniska, Haniska č. 248, právne zastúpený: JUDr. Radomírom Jakabom PhD., advokátom so sídlom Bočná 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/122/2013-59 zo dňa 18. decembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/122/2013-59 zo dňa 18. decembra 2013 o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zrušil fiktívne rozhodnutie žalovaného doručené žalobcovi dňa 07.05.2013, ako aj fiktívne rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu doručené žalobcovi 08.04.2013 a vec vrátil na ďalšie konanie. Súčasne však využil ustanovenie § 250k ods. 1 veta tretia OSP a náhradu trov konania žalobcovi, ktorý bol inak úspešný, nepriznal.

Rozsudok krajský súd odôvodnil tým, že informácie požadované žalobcom od žalovaného sú voľne dostupné na internete, respektíve, že žalobca mal reálnu možnosť tieto získať oveľa jednoduchším a nenákladnejším spôsobom. Konkrétne na webovom sídle Slovenského štatistického úradu sú k dispozícii nielen údaje o počte obyvateľov obce a o rozlohe obce Haniska, ale aj ďalšie geografické a demografické údaje. Údaje o mokradiach chránených Ramsarským dohovorom sú k dispozícii na webovom sídle Slovenskej agentúry životného prostredia ako odbornej organizácie Ministerstva životného prostredia SR (webové sídlo: www.sazp.sk). Na webovom sídle Slovenskej agentúry životného prostredia sú uvedené medzinárodne významné mokrade SR podľa Ramsarského dohovoru [dohovor o mokradiach majúcejich

medzinárodný význam predovšetkým ako biotopy vodného vtáctva podpísaný v Ramsare (Irán) 02. februára 1971, oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR o pristúpení k dohovoru publikované pod č. 396/1990 Zb.]. Na tomto webovom sídle sa nachádza zoznam 14 mokradí zaradených do svetového zoznamu mokradí medzinárodného významu, ďalej je tam uvedená plocha mokradí a v ktorých okresoch sa jednotlivé mokrade nachádzajú. Do tohto zoznamu nie sú zaradené žiadne mokrade, ktoré by sa nachádzali v okrese Košice - okolie, do ktorého administratívne spadá obec Haniska. Preto bolo podľa krajského súdu zbytočné žiadať túto obec o poskytnutie informácie o počte území chránených týmto dohovorom a ich zoznamu, ktoré by sa nachádzali na území obce.

Informácie o počte a zoznam území zaradených do sústavy chránených území NATURA 2000 s členením na osobitne chránené územia a osobitné územia ochrany v zmysle smernica Rady ES č. 79/409/EHS o ochrane voľne žijúcich vtákov, tzv. smernica o vtákoch (v národnej legislatíve chránené vtáčie územia) a smernica Rady ES č. 92/43/EHS o ochrane biotopov, voľne žijúcich živočíchov a voľne rastúcich rastlín, tzv. smernica o biotopoch (v národnej legislatíve územia európskeho významu) sú k dispozícii na webovom sídle Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky (www.sopsr.sk). Na webovom sídle Štátnej ochrany prírody SR je prehľad vyhlásených chránených vtáčích území, ktoré sú vyhlasované vyhláškou Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky v Zbierke zákonov ako všeobecne záväznými právnymi predpismi. Vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, ktorými sú vyhlasované chránené vtáčie územia obsahujú lokalizáciu chráneného vtáčieho územia podľa okresov a katastrálnych území, podľa parciel jednotlivých katastrálnych území a obsahujú aj presný popis priebehu vonkajšej hranice chráneného vtáčieho územia.

V tomto smere krajský súd poukázal na § 2 zákona NR SR č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, v zmysle ktorého o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa týka. Domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná. Preto ma krajský súd za neprimerané od žalobcu požadovať poskytnutie informácie, ktorá je obsahom všeobecne záväzných právnych predpisov. Zoznam osobitných území ochrany, resp. území európskeho významu je obsahom výnosu Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 3/2004-5.1.

II.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolanie elektronicky, opatrené zaručeným elektronickým podpisom Róbert Bardáč - Mgr. Róbert Bardáč, advokát a konateľ Bardáč s. r. o., advokátskej kancelárie a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 350,98 eura. Namietal, že konanie pred krajským súdom má iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo výroku o trovách konania (§ 205 ods. 2 písm. b/ OSP) a rozsudok vo výroku o trovách konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

Za inú vadu konania mal žalobca nepredvídateľnosť a prekvapivosť napadnutého rozsudku vo výroku o trovách konania. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 248/08, z ktorého vyplýva, že hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania a rovnako poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 24/2010 z 08. apríla 2010, z ktorého vyplýva, že nepriznaním účelne vynaložených trov konania dochádza v podstate k popretiu úspechu sťažovateľa v súdnom konaní.

Ďalej namietal, že krajský súd rozhodol vo výroku o trovách konania o nepriznaní náhrady trov konania bez toho, aby mu umožnil akokoľvek sa vyjadriť k otázke nesplnenia podmienok pre nepriznanie náhrady trov konania. Týmto postupom podľa jeho názoru krajský súd zaťažil konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo výroku o trovách konania.

Opierajúc sa o ďalšiu judikatúru ústavného súdu (I. ÚS 48/05, II. ÚS 272/08) dal do pozornosti najvyššieho súdu, že nárok na náhradu trov konania je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Pritom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel materiálnu ujmu v dôsledku inštitútu platenia trov konania za predpokladu, že taký účastník konania bol úspešný. Nevytvorenie možnosti vyjadriť sa k otázke nepriznania náhrady trov konania je dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia (napr. nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. I. ÚS 3698/10 zo 14. septembra 2011).

Okolnosti, ktoré krajský súd považuje za tie, ktoré majú zakladať nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi, nie sú podľa žalobcu dôvodmi hodnými osobitného zreteľa podľa § 250k ods. 1 tretia veta OSP. Poukázal, že pre jeho účely mu nepostačovala informácia nájdená „niekde na internete“, potreboval ju mať priamo od poverenej osoby - povinnej osoby, ktorej sa týka a disponuje ňou. Poukázal na spornosť požiadavky krajského súdu preukazovať, že sa pokúšal získať žiadanú informáciu inak, pretože zákon mu túto povinnosť nikde neukladá, a teda ani nemohol predpokladať potrebu predloženia dôkazu v tomto smere. Túto požiadavku označil za arbitrárnu, osobitne, pokiaľ jej nenaplnenie krajský súd mal za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania (rozhodnutie najvyššieho súdu z 09. novembra 2010 sp. zn. 3Sžf/12/2010).

Navyše, požadované informácie neboli k 21. februáru 2013 sprístupnené na internete. Priamo z webovej stránky Štatistického úradu zreteľne vyplýva, že napr. údaje o počte obyvateľov Slovenskej republiky k 31. decembru 2012 zverejnil štatistický úrad až 07. marca 2013, dokument s počtom obyvateľov jednotlivých obcí bol vytvorený až 17. apríla 2013.

Nestotožnil sa ani s názorom krajského súdu, že z pôsobnosti zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej len „zákon o slobode informácií“) sú vyňaté informácie vyplývajúce zo všeobecne záväzných právnych predpisov. Zákon o slobode informácií ustanovuje dôvody, pre ktoré povinná osoba môže odmietnuť poskytnúť informáciu, pričom táto skutočnosť medzi ne nepatrí. V tejto súvislosti poukázal na § 5 zákona o slobode informácií, ktorý výslovne ukladá povinnej osobe povinne sprístupniť viaceré údaje, ktoré sú priamo obsiahnuté, alebo vyplývajú zo všeobecne záväzných právnych predpisov.

Žiaden z dôvodov uvedených krajským súdom teda podľa názoru Mgr. Bardača nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania.

Rozsudku krajského súdu odvolateľ ďalej vytkol rozpor s právom Európskej únie v tom zmysle, že krajský súd vyložil a aplikoval § 250k ods. 1 veta tretia OSP spôsobom, ktorý je v rozpore s Aarhuským dohovorom a smernicou 2003/4. Z citovaných noriem vyplýva zákaz znemožnenia, resp. nadmerného sťaženia prístupu k informáciám o životnom prostredí, pričom takéto informácie boli súčasťou žalobcovej žiadosti adresovanej žalovanému. Poukázal tiež na právnu úpravu konania pred súdom v správnom súdnictve, ktorá pre konanie o žalobe ustanovuje obligatórne zastúpenie advokátom. Nepriznaním náhrady trov konania, v ktorom bol úspešný, je teda formou penalizácie, resp. nadmerného sťaženia výkonu práva.

Súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, ktoré aj s trovami konania pred krajským súdom vyčíslil a špecifikoval.

III.

Žalovaný k podanému odvolaniu uviedol, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie trov konania žalobcovi a navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok rozsudku potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

Podstatným dôvodom hodným na nepriznanie trov žalobcovi je skutočnosť, že tento podával rovnaké žiadosti, rovnaké odvolania, rovnaké žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí, ako aj rovnaké odvolania proti nepriznaniu trov konania, pričom tieto sú podávané v stovkách identických prípadov bez toho, aby v každom individuálnom prípade bola do týchto podaní vnesená hoci len minimálna pridaná hodnota, okrem odlišnej identifikácie žalovaného.

Zároveň poukázal na skutočnosť, že žalovaný mal záujem vyhovieť žiadosti žalobcu. Vzhľadom na to, že nemal technickú možnosť otvoriť súbor so žiadosťou o poskytnutie informácií, požiadal žalobcu o zaslanie žiadosti v bežne dostupnom formáte. Na túto požiadavku žalobca však žiadnym spôsobom nereagoval. V konečnom dôsledku žalovaný, riadiac sa právnym názorom súdu v napadnutom rozsudku, poskytol žalobcovi všetky ním požadované informácie. Je evidentná snaha žalovaného vyhovieť požiadavke žalobcu, pričom obdobne by konal aj v prvotnom štádiu, ak by sa žalovaný o obsahu žiadosti mohol dozvedieť.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že nie sú naplnené podmienky pre konanie o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach a je namieste odvolanie odmietnuť.

Najvyšší súd skúmajúc podmienky konania o odvolaní zistil, že v pripojenom súdnom spise krajského súdu sa nachádza v úradne neoverenej fotokópii prezidiálna plná moc, udelená žalobcom advokátskej kancelárii Bardač s.r.o., pre konania vo veciach preskúmania zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v územnej pôsobnosti krajského súdu a neoverená fotokópia plnej moci na podanie žiadostí na obce podľa zákona o slobode informácií. Zo žaloby žalobcu vyplýva, že plná moc na zastupovanie v súdnom konaní je založená v spisoch súdnej správy krajského súdu pod zn. 1SprV/232/2013. Najvyšší súd však plnomocenstvom preukazujúcim zastúpenie žalobcu advokátskou kanceláriou Bardač s.r.o., nedisponuje, a to v žiadnej forme.

Zistiť túto skutočnosť najvyšší súd v zmysle § 211 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. vyzval advokátsku kanceláriu Bardač s.r.o., na predloženie originálu plnomocenstva pre zastupovanie žalobcu v tunajšom konaní v lehote 7 dní od doručenia (výzva zo dňa 4. júna 2014, doručená 13. júna 2014). Vo výzve bol poučený, že v prípade nedoručenia plnomocenstva bude podané odvolanie odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou.

Advokátska kancelária Bardač s.r.o., na predmetnú výzvu reagovala listom zo dňa 18. júna 2014, odvolaciemu súdu doručeným dňa 23. júna 2014, ktorého obsahom, po komunikácii so žalobcom, tlmočila jeho stanovisko, že prezidiálnu plnú moc, udelenú tejto advokátskej kancelárii na zastupovanie v súdnom konaní, považuje za dostatočnú pre prejednanie danej veci súdom, a preto „....nevidí dôvod pre udelenie novej a/alebo ďalšej plnej moci“. Z uvedeného dôvodu žalobca odmietol advokátskej kancelárii Bardač s.r.o., udeliť novú, resp. ďalšiu plnú moc na zastupovanie v tomto konaní. Vzhľadom na uvedené, advokátska kancelária odkázala len na už udelenú prezidiálnu plnú moc, na ktorú sa odvolala v žalobe.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 24 O.s.p. účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Ak nejde o zastupovanie podľa § 26, môže si účastník zvoliť za zástupcu len fyzickú osobu. V tej istej veci môže mať účastník súčasne len jedného zvoleného zástupcu; to neplatí, ak ide o zastúpenie podľa § 25.

Podľa § 25 ods. 1 O.s.p. ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta. Plnomocenstvo udelené

advokátovi nemožno obmedziť.

Podľa § 28 ods. 1 O.s.p. zástupcovi, ktorého si účastník zvolil, udelí písomne alebo ústne do zápisnice plnomocenstvo buď pre celé konanie alebo len pre určité úkony.

Úkonom, ktorým účastník splnomocňuje advokáta na základe spravidla príkaznej zmluvy podľa § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka sa realizuje jeho základné právo na právnu pomoc v súdnom konaní.

Plnomocenstvo, ktoré sa udelí advokátovi sa nemôže obmedziť na jednotlivé úkony, pretože by to odporovalo nielen zákonu, ale aj podstate tohto zastupovania. Také plnomocenstvo sa považuje za procesné plnomocenstvo a musí byť súdu predložené v origináli. Plnomocenstvo udelené advokátovi musí byť žalobcom výslovne udelené pre konanie pred súdom, tzn. že plnomocenstvo iba pre predchádzajúce konanie pred orgánom verejnej správy je nepostačujúce.

Zákonné predpoklady na zastupovanie účastníka advokátom obsahuje zákon č. 586/2003 Z.z. o advokácii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 586/2003 Z.z.).

Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. advokát môže vykonávať advokáciu

- a) samostatne,
- b) v združení spolu s inými advokátmi,
- c) ako spoločník verejnej obchodnej spoločnosti,
- d) ako komplementár komanditnej spoločnosti alebo
- e) ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným.

Z citovaných zákonných ustanovení týkajúcich sa zastúpenia na základe plnomocenstva vyplýva, že účastník konania môže udeliť plnomocenstvo na zastupovanie v občianskom súdnom konaní advokátovi - fyzickej osobe, ako aj právnickej osobe založenej podľa zákona č. 586/2003 Z.z. Účastníka konania môže zastupovať v súdnom konaní verejná obchodná spoločnosť, komanditná spoločnosť a spoločnosť s ručením obmedzeným, ktoré boli založené na účel výkonu advokácie. Tieto spoločnosti nesmú mať iný predmet podnikania ako poskytovanie právnych služieb. Ak účastník konania udelí plnomocenstvo právnickej osobe založenej na účely výkonu advokácie, na súde ho bude zastupovať spoločník verejnej obchodnej spoločnosti, komplementár komanditnej spoločnosti, konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným alebo nimi poverený zamestnanec (advokátsky koncipient).

Nedostatok procesného plnomocenstva je nedostatkom podmienky konania, ktorý možno odstrániť (§ 104 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), pričom opatrením súdu na odstránenie nedostatku preukázania zastúpenia je spravidla výzva tomu, kto vystupuje ako splnomocnenec, prípadne účastníkovi, aby v určenej lehote predložil plnomocenstvo, alebo aby k udeleniu plnomocenstva došlo ústne do zápisnice. To platí ako v prípade, kedy plnomocenstvo nebolo v konaní predložené vôbec, tak aj v prípade, že bolo predložené s takými nedostatkami, pre ktoré ho nebolo možné považovať za platné.

V prípade, ak odvolanie podáva advokát v mene účastníka konania ako jeho zástupca bez toho, aby bolo preukázané jeho oprávnenie na zastupovanie spôsobom uvedeným v § 28 ods. 1 O.s.p., ide o nedostatok procesnej podmienky konania, ktorý možno odstrániť. Súd je povinný skúmať splnenie tejto procesnej podmienky v každom štádiu konania, t.j. aj v odvolacom konaní a ak nie je splnená, musí vyzvať účastníka na jej odstránenie. Uvedená zásada platí aj v prípade, ak odvolací súd plnomocenstvo, založené v spise pred podaním odvolania, nepovažuje za postačujúce na preukázanie zastupovania účastníka v konaní.

Občiansky súdny poriadok (§ 28) okrem plnej moci pre celé konanie (tzv. procesné plnomocenstvo) pozná aj plnomocenstvo všeobecné (oprávňujúce zastupovať účastníka v každom súdnom konaní, nech ide o ktorúkoľvek vec). Pritom tzv. všeobecné plnomocenstvo bolo možné založiť do spisov súdnej správy príslušného súdu a v konkrétnej veci sa naň odvolať, na jeho existenciu musel účastník alebo ním zvolený zástupca súd upozorniť (R 43/2003).

Z uvedeného je zrejmé, že je nutné rozlišovať medzi udelením plnomocenstva a preukazovaním jeho udelenia. Toto sa deje jednak predložením originálu plnomocenstva, alebo jeho udelením ústne do zápisnice súdu (§ 28 ods. 1 O.s.p.).

Na založenie, resp. uschovanie všeobecného plnomocenstva do spisov súdnej správy sa vzťahovala Inštrukcia ministerstva spravodlivosti č. 18/1964 o účasti organizácií a štátu v súdnom konaní a o ich zastupovaní, ktorá umožňovala aj advokátom zastupujúcim „organizáciu alebo štát“ uschovať udelené všeobecné plnomocenstvo v správnych spisoch súdu, ktorý vo veci koná.

Citovaná inštrukcia bola však s účinnosťou od 19. marca 2012 Inštrukciou ministerstva spravodlivosti č. 10/2012 zrušená (čl. 15a ods. 2; príloha č. 1a) bez náhrady. Z tohto dôvodu súdy nie sú už ani oprávnené ani povinné akceptovať preukazovanie udelenia plnomocenstva na zastupovanie v občianskom súdnom konaní vrátane konania v správnom súdnictve poukazom na originál všeobecného plnomocenstva uschovaného v spisoch správy súdu, ktorý vec prejednáva. Tým súčasne strácajú opodstatnenie rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 2Cdo/112/2011, 7Cdo/45/2011, 4Cdo/70/2011, 5Cdo/54/2011, 2Cdo/56/2011, ako aj 3Cdo/76/2012, ktorých právne posúdenie sa vzťahovalo na obdobie účinnosti inštrukcie č. 18/1964.

Aj v čase jej účinnosti inštrukcia č. 18/1964 vyžadovala uschovanie originálu plnomocenstva v spise súdnej správy súdu, ktorý vo veci koná, t.j. na každom jednom súde, ktorý dotknutú vec prejednáva a rozhoduje o nej samostatne (bod III in fine). Táto požiadavka na preukázanie udeleného plnomocenstva žiadnym spôsobom nespochybňuje rozsah udeleného plnomocenstva podľa § 25 ods. 1 O.s.p.

Pokiaľ aj krajský súd disponoval originálom plnomocenstva udeleného žalobcom advokátskej kancelárii Bardač s.r.o., a mohol si teda jeho udelenie riadne overiť, najvyšší súd túto možnosť nemá. Existencia plnomocenstva pritom nie je skutočnosťou, ktorej preukazovanie môže účastník ponechať na vyhľadávacej povinnosti súdu (§ 120 ods. 1, 2 O.s.p.). Je pritom vecou dohovoru účastníka konania a ním zvoleného zástupcu, koľko vyhotovení písomného plnomocenstva za účelom preukázania existencie tohto ich vzťahu bude existovať.

Advokátska kancelária Bardač s.r.o., si zrejme nesprávne vyložila ustanovenie zrušenej Inštrukcie č. 18/1964 o možnosti (potrebe) uschovať „originál plnomocenstva v spise súdnej správy súdu, ktorý vo veci koná“, a plnomocenstvo, ktorým by preukázala oprávnenie podať odvolanie v tunajšej veci v mene a na účet žalobcu, nepredložila ani na výslovnú výzvu najvyššieho súdu. Pokiaľ je vo veci podané odvolanie, je daná vecná právomoc dvoch súdov vo veci konať, voči ktorým je potrebné udelenie plnomocenstva na zastupovanie jednoznačne preukázať.

Najvyššiemu súdu bolo vo veci žalobcu predložené odvolanie signované (zaručeným elektronickým podpisom) advokátskou kanceláriou Bardač s.r.o., ktorá napriek výzve najvyššieho súdu nepreukázala svoje oprávnenie na tento úkon v mene a na účet žalobcu v danej veci nereagovaním na predmetnú výzvu. Preto nemožno mať za to, že odvolanie bolo podané žalobcom, a je naopak na mieste uzavrieť, že toto podala advokátska kancelária Bardač s.r.o., vo vlastnom mene a na vlastný účet.

Podľa § 218 ods. 1 O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré

- a) bolo podané oneskorene;
- b) bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený;
- c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné;
- d) nemá náležitosti podľa § 205 ods. 1 a 2; ak boli dodržané podmienky podľa § 209 ods. 1 a § 211 ods. 1,
- e) rozhodnutie napadnuté odvolaním zaniklo inak.

Preto najvyšší súd po zistení, že odvolanie podal iný subjekt než účastník konania - spoločnosť Bardač s.r.o., pričom ani na riadne doručení výzvy nebola preukázaná existencia oprávnenia tento procesný

úkon vykonať v mene a na účet žalobcu (plnomocenstva), postupoval podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., a odvolanie ako podané neoprávnenou osobou odmietol.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, pretože odvolanie bolo odmietnuté (§ 224 ods. 1, § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. per analogiam, v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Hoci žalobca svojím konaním, spočívajúcim v nepredložení riadnej plnej moci na zastupovanie v tomto konaní, a to ani na výzvu odvolacieho súdu s uvedením následkov jej nepredloženia, zavinil odmietnutie jeho odvolania proti rozsudku krajského súdu, odvolací súd, taktiež s prihliadnutím na ustanovenie § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého procesný kódex priznáva právo na náhradu trov konania len úspešnému žalobcovi, žalovanému ním uplatnenú náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.